

La jove pintura valenciana

Joan Vicent ALIAGA

A l'ombra de la «renovació artística del setanta» treballaven una sèrie de pintors, alguns dels quals s'havien acostat a un peculiar minimalisme conceptual que harmonitzaven amb l'empremta de l'abstracció de Teixidor. Una abstracció que descobria la pintura nord-americana de Motherwell, Rothko i Newman. Em referesc a G. Peyró Roggen, J. Bosque i M. Rey Fueyo (podríem citar-ne d'altres). Tres artistes dels 80 que s'han submergit en el llenguatge d'un cromatisme on la lliçó de l'*Action Painting* és present: la pinzellada sucosa, els traços impetuosos (vegeu Rey Fueyo), el *dripping*, els grans formats, el color desvergonyat (que es fa suau en Peyró

«Opositor amb somriure, de Ferran Machado»

Roggen). ¿On hi ha la novetat i la qualitat plàstica d'aquests artistes? ¿no s'han quedat una mica endarrerits en la cursa del temps? ¿no seria la inclusió de motius o signes un pas endavant cap a una possible renovació? En aquesta mateixa problemàtica hi ha Marhi Chana,

una pintora madrilenya que resideix a Alacant, la qual gaudeix d'un ofici envejable.

D'altra banda, el manteniment d'uns trets fotorealistes en un bon grapat d'artistes d'ara ens fa dubtar-ne una mica de l'originalitat, com si tornàssem sempre a repetir la mateixa història, sense destriar els beneficis entre les errades. A aquesta expressió plàstica que condueix a una sensibilització mecànica de la imatge s'han acostat, amb desigual fortuna, A. Pina, E. Solbes, V. Marco, J. Verdú, S. Cases.

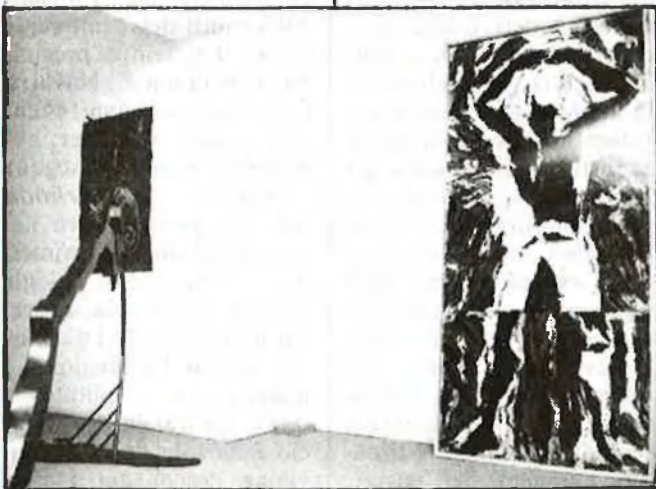
Tanmateix, l'onada d'eclecticismes recuperadors d'un passat històric que es posava a l'abast dels moderns —com deia Baudelaire, la modernitat necessita beure del pretèrit mentre cerca noves dreces— ha determinat unes actituds profanadores

A partir dels canvis a què al·ludíem la setmana passada, noves promocions d'artistes plàstics s'hi incorporen, amb aportacions estilístiques distintes.

i frívols. Qualsevol element de la realitat —màquines, imatges de premsa, objectes, utensilis variats— pot combinar amb l'efigie del rei Salomó o introduir-se en els confins del barroquisme. Un aire desimbolt recorre els cercles artístics i el gust, però, rau en l'ús i no en l'abús d'aquest femer, d'aquesta maror de conceptes.

La poètica de J. Morea, seguint aquest fil, és una de les més captivadores. L'anacronisme que sobrevola els seus llenços i els seus cartons és, tal volta, una afirmació de la ironia entronitzada. Els forçuts, els bussos o els magnífics autoretrats pintats enguany inciten a contemplar-hi un maremàgnum de signes, els traços de la modernitat.

J. Sanleon, que havia treballat dins dels límits de l'abstracció, ha sabut

«Nascut par a trencar», de J. Baldón

Jordi Vicent

C.E.S.

(Jai Alai)

CENTRE OF ENGLISH STUDIES

Membre de la FECEI
Federació Espanyola
de Centres
d'Ensenyament
d'Idiomes

JAI ALAI, 5

(cantó Misser Mascó)
zona Albereda

ANGLÈS ADULTS I XIQUETS

Cursos de tots
els nivells

Preparació
d'exàmens de
Cambridge:

First Cambridge
Certificate i
Proficiency

Classes de tercer
de BUP i COU

Cursos intensius

Seminaris de
Cultura i
conversa per a
nivells avançats

Horari d'oficina
9.30 a 1.30
i 5.30 a 9.30
Tel. 361 22 04

«Dona», de Josep Sanleón

«Lluita», d'Evarist Navarro

/ Jordi Vicent

trastocar-los arribant, amb una pinzellada lleugera, a configurar una galeria de dones a base de grisos, ocres i llampecs violents. La seua pintura (que darrerament explora la infinitud dels paisatges) és deutora d'una composició a la francesa, i plasma amb bellesa crua la línia de la vida.

F. Machado, en aquesta figuració obtusa, assoleix una rara fascinació.

Proliferen els jocs visuals que tendeixen a bifurcar les perspectives, creant una flaire de *trompe l'oeil* a la qual s'uneix una pruija creixent en l'ús d'un cromatisme magnètic, de tonalitats suggestives, on l'espai, intricat, s'amaga en una sensualitat opaca (vegeu la sèrie de pintures amb l'emblema del gat) i busca més enllà de l'aparència.

Vicky Civera, malgrat el perill de poder confondre-la amb el quefer del seu marit, Juan Uslé, torba

per la duresa dels traços i impregna l'ull amb una figuració agrassenca, implacable, d'esplèndids resultats (vegeu *La ballarina* o la sèrie de les esferes, i també els retrats).

Es faria interminable aquest article i són molts (d'interès desigual) els pintors/ores que s'han quedat en el tinter. La mimesi, la còpia, les mancances, floreixen massa sovint, i encara romanen els titubeigs dels inicis, buscant l'espurna del talent. Tanmateix, l'originalitat, la llum especial, també resulten difícils de discernir en artistes que encara no han arribat a la maduresa.

La pintura valenciana, rebutjant els dramatismes d'un expressionisme fútil que no és pas una peça clau dins dels plantejaments generacionals, ha introduït vivacitat, il·lusió i barra a la línia habitual seguida, dècada rere dècada, aprenent del passat, acostant-lo a la roda de la Fortuna.

L'aparició de noves promeses, que esdevindran els pintors dels 90, fa preveure un *continuum* insospitable, però en absolut decebedor. L'aspra creació de J. Baldeon, amb una força i una esveltesa envejables, combina amb la sensualitat de M. Sáez, tot un estilista del color i la línia, que s'obri camí amb un ímpetu insòlit. D'altra banda, la figuració sòbria de J.J. Barberà traspuja la melancolia inútil dels temps que vivim. Un temps precipitat, com el que E. Navarro i M. Melero manifesten. Cru i maleït el primer, humorístic i morbós el segon.

Aquesta *brotherhood* dels 80, però, encara necessita esbrinar la mimesi de l'originalitat. Llegir dins de la història, observar les arrels, d'ací o de fora, oblidar les tècniques i maneres que s'apliquen a dojo, ignorar la precipitació malèvola darrere d'un viatge desconegut i irrenunciable, lluny de qualsevol singladura.